

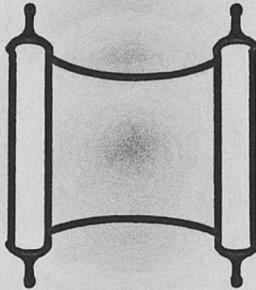
בס"ד

Tzemach Tzedek

Ohr HaTorah

Parshas Vayigash

וַיִּגְשַׁ אֶלָּיו יְהוָדָה



*Dedicated by the Moorwitch
Family in Honor of
Shuli Litkowski Spreading the
Wellsprings of Chassidus*

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

Temach Tzedek
Ohr HaTorah
Parshas Vayigash
וַיַּגַּשׁ אֶלָיו יְהוּדָה

Chelek ה
וַיַּגַּשׁ אֶלָיו יְהוּדָה

“And he approached him.” In Bereishit Rabbah, Vayeshev, chapter eighty four, page ninety four, column three: Rabbi Yehudah son of Ilai said, in three places Yehudah spoke before his brothers and they made him king over them, and this is “And Yehudah approached him.”

In Bamidbar Rabbah, Naso, chapter thirteen, page two hundred twenty one, column three: “A humble spirit supports honor,” this is Yehudah, who humbled himself before Yosef for the sake of Binyamin. And “And the one who brought the offering on the first day was from the tribe of Yehudah.”

And in Bereishit Rabbah in its place, Vayigash, chapter ninety three: “And Yehudah approached him, for behold the kings assembled.” Likewise this verse is explained in the Zohar, part one, in its place, Vayigash, page two hundred six, columns one and two. See there the commentary of the Ramaz. Also in Zohar part three, Vayikra, page five, column two, and in the Mikdash Melech there.

[NOTE Summary:

The maamar and its associated midrashim revolve around the phrase “וַיַּגַּשׁ אֶלָיו יְהוּדָה”, emphasizing that Yehudah’s approach to Yosef was not merely physical or rhetorical, but existential. Bereishit Rabbah teaches that in three decisive moments Yehudah spoke before his brothers, and each time they accepted his authority, effectively crowning him king. His leadership did not emerge from force or position, but from moral courage and responsibility.

Bamidbar Rabbah deepens this theme by associating Yehudah with the verse “וַיַּשְׁפַּל רֹוח יִתְמַךְ כְּבוֹד”. Yehudah attains true honor specifically because he lowers himself, humbling his ego before Yosef for the sake of Binyamin. This self-nullification is not weakness; it is the very foundation of his elevation. Therefore the tribe of Yehudah is chosen to inaugurate the offerings of the princes, revealing that genuine leadership flows from inner humility aligned with divine purpose.

The Zohar further reframes “וַיַּגַּשׁ” as a cosmic convergence. “הַגָּה הַמְּלָכִים נֹעֲדָר” indicates that Yehudah’s act awakens the root of malchut itself. His approach unifies earthly kingship with its supernal source, transforming

וַיַּגַּשׁ אֶלָיו. בבראשית ר'ה וישב פרק פ"ד קף צ"ד עמוד ג'. אמר רבי יהודה בן אילעאי, בשלשה מקומות דבר יהודה לבני אחיו ועשוי אותו מלך עליים כי, ויגש אליו יהודה.

במזכיר ר'ה נשא פרק י"ג קף רכ"א עמוד ג'. ושפַל רוח יתמכַכְבֹוד, זה יהודה שהשפל עצמו לפני יוסי בשביל בנימין כי, והוא הפרק ביום קראון למשה יהודה כי.

ובבראשית ר'ה במקומו ויגש פרק צ"ג. ויגש אליו יהודה כי הנה המלכים נועדר כי. וכן העיר מפסוק זה בזוהר חלק א' במקומו ויגש קף ר"ו עמוד א' ועמוד ב'. ועוזן שם בפרק קראון, חלק ג' ויקרא קף ה' עמוד ב', ובמקרה של מלך שם

Temach Tzedek
Ohr HaTorah
Parshas Vayigash
וַיַּגֵּשׁ אֶלָיו יְהוּדָה

submission into sovereignty. Yehudah becomes king precisely because he knows how to bow, and through that bowing he reveals the deepest form of strength.

Practical Takeaway:

True leadership in life does not come from asserting control, winning arguments, or preserving one's image. It emerges when a person is willing to step forward with humility for the sake of another, especially when something precious is at stake. When ego recedes and responsibility takes its place, inner authority naturally follows. Honor that is supported by humility endures, while honor pursued for its own sake collapses.

Chassidic Story:

There is a well known account of a respected communal leader who once faced a public dispute that threatened to fracture his community. Privately, he was convinced he was correct, and many urged him to defend himself forcefully. Instead, he stood before the congregation and openly acknowledged his own limitations, expressing concern only for the unity and dignity of those involved. He absorbed personal embarrassment in silence. Over time, the tension dissolved, and the very people who had opposed him came to rely on his guidance more deeply than before. His authority was not diminished by his humility; it was sealed by it.

END NOTE]

וַיַּגֵּשׁ אֶלָיו יְהוּדָה

Introduction

Rabbi Menachem Mendel Schneersohn (1789–1866), known as the Tzemach Tzedek, the third Lubavitcher Rebbe, synthesized deep halachic mastery with expansive Kabbalistic and Chassidic thought. In this maamar on “וַיַּגֵּשׁ אֶלָיו יְהוּדָה” beginning with the Midrash that Yehudah was accepted as king over his brothers, the Tzemach Tzedek unfolds a far-reaching teaching on leadership, arvut, teshuvah, tefillah, and the deepest form of divine closeness, where the Jewish soul approaches not merely divine attributes, but the Essence itself.

“And Yehudah approached him.” In Midrash Rabbah on the verse “If you have become a guarantor for your fellow” (Proverbs chapter six), this refers to Yehudah, as it is stated, “I will personally guarantee him.”

To understand the concept of guarantorship: we also find that all Israel are guarantors for one another, and at the Giving of the Torah the children were guarantors for their parents, as it is stated, “From the mouths of infants and sucklings You established strength” (Psalms chapter eight).

וַיַּגֵּשׁ אֶלָיו יְהוּדָה. בָּרְבּוֹת עַל נְפָטוֹת אָם עֲרָבָת
לְרַעַךְ (מִשְׁלֵי ו'), זֶה יְהוּדָה, שֶׁנָּאֹמֶר אָנֹכִי אָעֲרַבָּנוּ

לְהַבֵּין עֲנֵין עֲרָבּוֹת, שֶׁמְצִינוּ גַם כֵּן יִשְׂרָאֵל עֲרָבּוֹת זֶה
לְזֶה, וּבְמַתָּן תּוֹרָה הַתְּמִינּוֹנּוֹת הַיּוֹעֲרָבּוֹת לְאָבוֹת, מִפְּנֵי
עֲזָלָלִים וַיְנַקְּם יְסָרֶם עַז (בְּהַלִּים ח').

Temach Tzedek
Ohr HaTorah
Parshas Vayigash
וַיַּגַּשׁ אֶלְיוֹן יְהוּדָה

Similarly, what is stated in the Talmud at the end of the chapter “With what may an animal go out,” regarding the household of the Exilarch, is also a matter of guarantorship.

Likewise it is stated in Midrash Rabbah, Yitro, chapter twenty seven: “If you have become a guarantor for your fellow,” a person is appointed as leader, and the sages say, “If you have become a guarantor for your fellow,” these are Israel.

One should also note the concept of guarantorship from what is written in Parashat Vayeshev: “If you give a pledge until he sends you,” “your signet, your cord, and your staff.”

In Midrash Rabbah there, chapter eighty five: “Your signet,” this is kingship, as it is said, “Place me like a seal” (Song of Songs chapter eight).

In the Zohar, part three, Parashat Acharei Mot, page seventy two, column one: “These are the signs of the Matronita,” Netzach, Hod, and Yesod.

And in Mikdash Melech it explains that these are garments of the intellects, from which it follows that a garment is called a pledge for the intellects.

The idea may be explained accordingly: the Torah has concealed and revealed dimensions, and the revealed is a garment for the inner dimension, which will be revealed in the future.

Then it will be fulfilled, “I will send the kid of the goats,” “I will seek you and send it to you,” when death will be swallowed forever and the spirit of impurity will be removed (Isaiah chapter twenty five; Zechariah chapter thirteen).

This is drawn down through “today to do them,” the revealed dimension of Torah, which serves as the garment for the inner dimension, and through the garment the inner revelation will later be drawn.

Therefore it is called a pledge, because through this pledge we are assured of the revelation of the inner dimension for which we hope.

ועל דרכּ זה מה שאיתא בגמרא סוף פרק בפה בהמה,
 והני דברי ריש גולחת וכוכלי, שהוא מעננו ערבות

וכן איתא ברבות פרשות יתרו פרק כ"ז, אם ערבת
 לרעה נתמבה אכם בראש, ורבנן אמרי אם ערבת
 לרשע אלו ישראל

ויש להעיר לעננו ערבות ממה שכתוב בפרק זה וישב,
 אם תמן ערבון עד שלחה, חותם ופתילך ומשקה
 ((בראשית ל"ח)).

וברבות שם פרק פ"ה, חותם זו מלכות, שימני
 כחומר (שיר השירים ח).

ובזהר חלק ג' פרשת אחורי מות דף ע"ב עמוד א',
 אילון איננו סימני קמטרוניתא, נצח הוד בסוד

ובמקdash מלאך שם, שהם לבושים המוחין, נמצאו
 שהלבוש נקרא ערבון על המוחין.

ונעננו יש לומר על קרה זה, שהתורה יש בה סתום
 ונגלי, ונגלי הוא לבוש לפנימיות

ואז יתקים אנכי אשלוח גדי עזים, אתריך ואשדר ליה,
 ליהות בלע הפטות לנצח ואת רוח הפטמה אעביר
 ((ישעיהו כ"ה; זכריה י"ג)).

וזה נמשך על ידי היום לעשׂותם, בבחינת הגלי
 שבתורה, שהוא לבוש לפנימיות, ועל ידי הלבוש
 יומשך אחר כך גלי הפתנויות.

ולכן נקרא ערבון, שעיל ידי ערבון זה אנו בטוחים
 לגלי הפתנויות שלזה אנו מוקוים

Temach Tzedek
Ohr HaTorah
Parshas Vayigash
וַיַּגַּשׁ אֶלְיוֹן יְהוּדָה

It can be further said that just as a pledge must be of greater inherent value than what will later be given for it, so too one hour of repentance and good deeds in this world surpasses the entire life of the World to Come.

For the future revelation, to grant those who love Him three hundred ten worlds, is only half of the six hundred twenty pillars of light, which are the six hundred thirteen commandments with the seven rabbinic commandments.

Thus the performance of the commandments themselves, which encompass all six hundred twenty pillars of light, are the pledge for the revelation of the three hundred ten worlds of the future.

In Midrash Rabbah at the end of Parashat Korach it states that the staff of Aaron is the staff that was in the hand of Yehudah, as it is said, “And your staff that is in your hand.”

And the quality of Aaron’s staff, of which it is said “and it produced almonds,” is a drawing down from the level of abundant kindness.

And in the work “Bi-Yud Chet,” entry Yaakov, section one hundred eighty six, it states: it was in the hand of Yehudah, it was the staff of Moshe. See also Midrash Tehillim, section eight, on the verse “From the mouths of infants and sucklings,” where the matter of guarantorship is explained at length. The same appears in Shir HaShirim Rabbah on the verse “Draw me after You.”

Regarding the matter that all Israel are guarantors for one another, as explained in the Talmud, tractate Sotah chapter seven, page thirty six column two, it is clarified in the discourse “Menorat Zahav” that this corresponds to the menorah being made of one hammered piece. Through hammering, what is above becomes below and what is below becomes above, and everything becomes intermingled.

ואפשר לומר עוד, שכמו שערכבון חיב להיות שווה יותר מוקדש שיטון מחייב אמר ב', אך אמרו רבותינו יפה שעה אחת בתקשiba ומעשים טובים בועלם זהה מכל ח' העולם הבא

שагלווי שלעתיד לבוא להנחייל אוקבי יש שי עולמות, הוא רק מחייב מוקדש מוקדש או, שהם פרינ"ג מוצאות קאוריינט עם שבע מוצאות קרבנן

וממילא מעשה המצות עצמן, שהן כללות פרינ"ג עמנוי או, לנו הוא הערכבון על גלי שי עולמות שלעתיד לבוא

וברבות סוף פרשת קורח נאמר שמטה אkeron הוא המטה שהינה ביד יהודא, שנאמר ומתק אשר בידך

ובחינת מטה אkeron שנאמר בו ויגמל שקדים, היא המטה מהבחינת רב חד

וב"יה ערך יעקב סימן קפ"ו הוא הינה ביד יהודא והוא הינה מטה משה כי, ועוזן במדרש תהילים סימן ח' על פי מפי עולמים ויזקדים שהאריך בענין ערכות, וכן הוא ברבות בשיר השירים על פי משבני אפריר

והנה בענין כל ישראלי ערבים זה זהה כUMBOR בגמרא פרק ז' קסופה דף ל' עמוד ב', נתבאר בברור המתחיל מנורת זהב שזיהו בענין המנורה מקופה אחת תעשרה המנורה, שעיל ידי המקופה מתערב מה שלמעלה למטה ומה שלמטה למעלה

Temach Tzedek
Ohr HaTorah
Parshas Vayigash
וַיַּגַּשׁ אֶלָיו יְהוָה

Thus all Israel are guarantors for one another, meaning they are intermingled with one another, for “You are called Adam,” just as a person has a head and feet, and the head also receives vitality from the feet, so all Israel together are called one Adam, one unified stature.

Therefore they are guarantors for one another, for when there is a blemish in the foot, the entire body feels it. This is brought in Rosh Chodesh, chapter seven of Shaar HaYirah, in the name of Vayikra Rabbah, parashah four, on the verse “Israel is a scattered sheep.”

Just as a sheep that is struck on its head or on one limb causes all its limbs to feel it, so too Israel: if one sins, all feel it. Rabbi Shimon bar Yochai taught a parable of people sitting in a boat, as explained there.

This is because all Israel are truly one unified stature. The term “areivim” also means “intermingled,” as stated by the sages in tractate Shabbat chapter five on the verse “And you shall take their mixture,” meaning matters intermingled between one and another.

The Zohar teaches that “eiruv” is the central pillar through which one transfers from domain to domain, referring to the supernal and lower Shechinah. This parallels the concept of Tiferet as the unifying intermediary.

The Zohar and later works explain that this “eiruv” corresponds to the righteous one, Yesod, in whom all lights gather and intermingle, and through whom they are transmitted.

Since all souls are drawn from this level, all souls are intermingled with one another, and therefore are guarantors for one another. This is further explained in Sefer HaGilgulim, chapter four.

ונתערבה הכל עליו במתהתו ומחתו בעליון, כה כל ישראל ערבים זה בזו, כלומר ערבים זה בזו, כי אם קוראים אדם, כמו האדם שיש לו ראש ורגל והראש מקבל חיות גם מהרגל שאריך לו, כה כל ישראל בימד נקראו אדם אחד קומה אחת עד כאן לשונו.

ולפיכך הם ערבים זה זהה, כי כאשר נעשה פגם ברגל עד משל כל הגוף מרציש, וכן שהביא בראש החש פרך ז' משור היראה בשם ויקרא רבה פרשה ד' על פיה פוזה ישראל

מה השרה הנה לזהה בראשו או באחד מאבריו וכל אבריו מרגיזו, כה הן ישראל, אחד מהם חוטא וכן מרגיזו. פני רבי שמואל בר יוחאי משל לבני אדם שחייו יושבים בפקינה פוי עין שם

ונינו מטעם הנזכר לעיל שכיל ישראל הם קומה אחת אדם אחד משלו, והנה מפרש ערבים זה בזו שהוא גם מלשון ערבים, ועל דרך שאמרו רבונינו זכרונם לברכה סוף פרק ה' דשכט על פי ואת ערבותם תהא. דברים העורבים ביניהם לבינה

ועל זה יש להעיר מפה שכחוב בתקוני זהר תחולת תקון כ"ז דף ס"ז עמוד ב', עירוב איהו עמו זא דאמציתא וביה מטלון מבית קיינון שכינה עלאה ומתה

וזהו על דרך מה שנזכר ברעיא מלהמן ריש פרשה תשא, ובתקוני זהר בהקמה ריש דר ח' שפריש דעירוב איהו ציק, שבו מתאפקים ומתחערבים כל קאות

ולפיכך מאחר שכיל הנשות נמשכות מבחינה ציק יסוד עולם שבו מתחערבים כל האורות והעשור ספירות, לנו מפילה כל ערבים זה בזו

Temach Tzedek

Ohr HaTorah

Parshas Vayigash

וַיַּגַּשׁ אֶלְיוֹן יְהוּדָה

Although all Israel are guarantors because they were included in the soul of Adam, those who share a closer root are guarantors to an even greater degree, similar to limbs of the same organ.

Accordingly, one who is appointed as an elder or leader bears greater guarantorship, for when one harms another, the responsibility weighs more heavily upon him.

It may be said that this is comparable to the fact that the head feels the pain of all the limbs with greater intensity and force than the rest of the body and the other limbs feel it. This is because within the head the vitality of all the limbs is truly included, as is written in Tanya, chapter fifty one.

It must be understood what Moshe our teacher said in Parashat Korach, "Shall one man sin and You be angry with all," for according to the above, since they are necessarily guarantors for one another, what is the question. In truth, in Vayikra Rabbah chapter four and in Shir HaShirim Rabbah at the end of "El Ginat Egoz," they stated the reason as above.

However, according to the simple meaning that it was stated as a question, it can be answered that because of guarantorship one should not judge them with such severe judgment, as is implied in the Talmud at the beginning of chapter six of Shevuot, and this is not its place.

Yehudah and Binyamin have a very great connection to one another, more than to the rest of the brothers, for Yehudah is a chariot for the attribute of kingship, and Binyamin is the aspect of "the spirit that he left within her," Zeir Anpin, and is called the lower righteous one.

See the matter of Binyamin in the Zohar, Parashat Vayetze, page one hundred fifty three column two, "the lower righteous one, from him the female is drawn toward the male," "Binyamin is the lower righteous one," and see also Parashat Vayishlach page one hundred seventy five column one, and the Mikdash Melech there, and Parashat Vayechi page two hundred forty seven column two.

ובספר הגלגולים פרק ד' כתוב שאף על פי שככל ישראל ערבים זה לזה מושם שכולם נכללו בנטש את אדם הראשון, מכל מקום מי שהוא וחברו משנש. אחד הם ערבים זה לזה בימר שאות

ועל דרכ זה יובן מה שאמרו רבותינו זכرونם לברכה על מי שפטמה לזקן וראש שהוא ערב יותר אם אחד מעביר ביאה על חברו

שיש לומר שזוהו על דרכ' ממש כמו שהראש מרגיש הכאב של כל האברים ביותר שאת ועם זאת מפה שככל הוגו ושאר האברים מרגישים כו', והינו לפ' שבראש כלול חיות כל האברים ממש, כמו שכתוב בתניא פרק נ"א

ואזיריך לך בינו מה שאמר משה רבנו עליו השלום בפראת קרח, קאייש אחד בחתא ועל כל פ', דלפי הפל' שהם בקברכם ערבים זה לזה מהו הטעמה, ובאמת ברבות ויקרא פרק ד' ובשיר השירים רבה סוף פרשת אל גנת אגוז אקרו דהטעם בפ' של

אך לפי פשטו שנאמר זה בלשון תפיה יש לתרץ דמשום ערבות אין לדינם בדין חמור כל כה כהמשמע בוגרא ריש פרק ו' דשכבות, אין כאן מקום

והנה יהודת ובנימין יש لكم שכוכות גדולת זה לזה ביפור שאות ממש אחר אchipio, כי יהודת הוא ארכבה לבחינת מלכות, ובנימין הוא בבחינת רוחא דשכיב בוגרוה, זעיר אופיו, ונקרא צדיק מחתון

ועין בענין בנימין בזוהר פרשת ויצא זר קנ"ג עמוד ב', צדיק למתפאר מיה נגדא נזקבא מיא לגבוי דכורא פ', בנימין איהו צדיק למתפאר, ועין בפראת וישראל זר קע"ה עמוד א' ובמקודש מלך שם, ובפרשת ויחי זר רמ"ז עמוד ב'

Temach Tzedek
Ohr HaTorah
Parshas Vayigash
וַיַּגַּשׁ אֶלְיוֹן יְהוּדָה

Regarding Yehudah, see the Ramaz at the beginning of Parashat Vayikra, and what is written in the discourse beginning “Yehudah Atah.” Therefore Yehudah became a guarantor to Yaakov his father concerning Binyamin, for they have a greater closeness to one another.

Therefore the tribes of Yehudah and Binyamin were always united, and the altar is in the portion of Binyamin and Yehudah, for Yehudah and Binyamin are both in kingship. As explained above, whoever is closer bears greater guarantorship, because they are intermingled with one another to a greater degree.

This is the meaning of “And Yehudah approached him,” as explained on the verse “And Moshe approached the thick darkness,” for prior to this it is written, “God has found the sin of your servants.” Therefore this approach is to draw down abundant compassion so that there be forgiveness of the sin.

Therefore it says “and he approached him,” in the sense of “in all our calling to Him,” as brought in Pardes, gate thirty two, in the name of the Sifrei, “to Him” and not to His attributes, meaning to the very Essence of the Infinite Light, above the light that is enclothed in the ten sefirot.

This is the concept of the Shema, for which even one whose Torah is his occupation and does not interrupt for prayer does interrupt for the Shema. This approach is through one’s life in self sacrifice in the Oneness.

Thus it is said here in the Midrash regarding “and he approached,” that it is as written “one to one they approach,” in Job chapter forty one verse seven, for “Who is like Your people Israel, one nation on earth,” Abraham was one, and they approach through Oneness.

This is the level of self sacrifice in the One, to be nullified in existence and to be absorbed into the body of the King. In the simple meaning, the verse in Job refers to the Leviathan.

ובענין יהודה עין בכרם”ז ריש פרשת זיקרא עין מה שכתב בדבור הפתuil יהודה אפה, ולכן היה יהודה ערב ליעקב אביו על בנימין כי יש להם קרוב זה זהה בינו.

ולכן שבט יהודה ובנימין היו ממדיד לאחדים, וגם המזבח הוא בחלוקת של בנימין ויהודה, כי יהודה ובנימין שניהם במלכות, וכמו שנכתבär לעיל שכל מי שהוא קרוב יותר הוא יותר בערכות כי, כי הם מעורבים זה זהה ביחס לשאת.

וזה ויגש אליו יהודה, עין מה שנאמר על פסוק ומשה נגש אל הערפל, כי הנה לעיל מיניה כתיב הآلלים מצא את עזון עבדך, ועל פן הצעה זו היא להקשיך רחמים רבים להיות מחייבת העון.

ועל פן נאמר ויגש אליו, על דרך בכל קראנו אליו, שהביא הפה שער ליב בשם הספרי, אליו ולא למדוזיו, והינו לעצמות אור אין סוף מפש שלמעלה. מאור הפתuil בשער ספירות.

וזה ענן קריית שמע, שלאן אף מי שתוירתו אמנהתו ואני מפסיק לתפלה מפסיק לקריית שמע, והצעה זו היא על ידי בחינו למסור נפשו באחד.

וזה שאמרו כאן במדרש בענין ויגש, שהוא כמו שנאמר אחד באחד יגשו (איוב מ"א:ז), כי מי בעמך ישראל גוי אחד בארץ, אחד היה אברם, והם באחד יגשו.

בחינת למסור נפשו באחד להתבזבז במצוות ולאשא בא בגופא דמלכא, ופשטות הפסוק באיזה קאי על לויתן.

Temach Tzedek
Ohr HaTorah
Parshas Vayigash
וַיַּגַּשׁ אֶלְיוֹן יְהוּדָה

Leviathan represents attachment and unification of Abba and Imma, which is drawn down through nullification of existence. In Sefer Emek HaMelech it explains “one to one they approach” as when the feminine grows and stands face to face with Zeir Anpin.

It is known that the quality of repentance is the restoration of face to face, and this is the matter of Yom Kippur, “Before Havayah you shall be purified.”

See what is written on the verse “I sleep,” regarding “My perfect one,” that when they are equal in stature, one can draw from the level of Keter to complete all blemishes.

“You are the perfection of all,” even for what became intermingled through guarantorship. This is “and Yehudah approached him.”

Yosef is Yesod of Adam Kadmon, and is called a fresh olive tree, beautiful in fruit and form, the source of oil. This corresponds to “like the good oil upon the beard,” the thirteen attributes of mercy from which forgiveness flows.

“Beautiful in fruit and form” also draws illumination of the countenance in vitality, “And Havayah passed before him,” and “My Lord,” as in “If You preserve iniquities, Yah, Lord, who could stand.”

See what is written in the discourse “And now may the power of the Lord be magnified,” and similarly Daniel, who came from Yehudah, said “Cause Your face to shine,” for the sake of the Lord.

For Malchut has its root in Keter, and the main drawdowns to the righteous, the foundation of the world, the level of Yosef, are drawn in order to illuminate Malchut.

This is known from the matter of “the righteous is lost,” and “the blessing of the lost,” as explained.

ונינו כי לויתן הוא בחינת המקשות ויחוד אבא
 ואמא, שזה נמושך על ידי הבטול במציאות, ובספר
 עמק הפלך שער י"ד פרק ע' דף צ"ח עמוד א' פרש
 אחד באחד יגשו כאשר נחגדלה הנוקבא והיא פנימ
 בפנים עם צער אונפין

ונזע שבחינת תשובה היא החרות פנים בפנים, וזה
 ענין יום הփורים לפניהם גזה טהרהו

ועין מה שנאמר על פסוק אני ישנה בענין תפתי,
 שכשיהם שווים בקומהם אז יכול להמשיך מבחן
 בתר להשלים כל הפגמים

אנט הוא שלימוטא דכוולהו, ואך עבר מה שנתעורר
 בערבות פ', וזה ויגש אליו

ונינו כי יוסף הוא יסוד זאדים קרמוני, ונקרא זית
 רענון ופה פרי תאר מקור קרמוני, בבחינת קרמוני הטוב
 כמי על הזקן פ', י"ג מדות קרחמים שמשם מקור
 הפליה

וגם יפה פרי תאר להמשיח הארת פנים בחיות, ויעבר
 כ' על פניו פ', כי אדרני על קרב אם עונות תשמר יה
 אדרני מי יעמוד

בנזכר בדבור הפתחיל ועטה יגדל נא כת אדרני, וכן
 דניאל שבא מיהודה אמר והאר פנייך כי למען אדרני

כ' הפלכות שרשה בכתיר, ועיקר הנטשות לצדיק
 יסוד עולם בבחינת יוסף נמושכו בשבל להAIR
 לפלכות

ונזע מענינו הצדיק אבד פ', ברפת אבד פ'

Temach Tzedek
Ohr HaTorah
Parshas Vayigash
וַיַּגַּשׁ אֶלְיוֹן יְהוּדָה

Also the matter of “Please, my lord,” in the sense of “For with You is forgiveness, so that You be feared,” as explained in the discourse “Return, O Israel.” Another explanation: “bi Adoni,” “bi” refers to the twelve cattle, “Adoni” is the attribute, and the sea is above them. This is the matter of the thirteen petals that surround the rose, as stated in the Zohar at the beginning of Bereishit.

This is the concept of the singular King, that the kingship of Atzilut becomes Atik for Beriah, and through this there will be a singular King, with Malchut ascending to receive from Atik of Atzilut, as explained on “For You are my lamp,” in the explanation of “I will exalt You, my God the King.”

This refers to the thirteen attributes of mercy of Arich Anpin of Atzilut. Afterwards, “Let your servant now speak a word in my lord’s ears,” which is the concept of silent prayer, speaking into the ear of the King, absolute self nullification, as with Hannah, whose voice was not heard.

Another explanation of “in my lord’s ears”: ordinarily prayers ascend through angels who elevate them, but during the Ten Days of Repentance, when it is said “Seek the Lord when He is found,” prayers need no intermediary, rather the Holy One Himself receives them.

This is “And Yehudah approached him,” not through the mediation of angels. Therefore, “Let your servant speak in my lord’s ears,” directly. Yehudah’s power is like that of the community, of whom it is said “in all our calling to Him,” like “when He is found” even for an individual.

“And let not your anger burn against your servant,” meaning that the sin and transgression be forgiven. This is “for you are like Pharaoh,” for Pharaoh’s nurture is from the back of Arich Anpin, Pharaoh being related to “the nape.”

This corresponds to what is explained on “When Pharaoh sent,” regarding “How long are You slow to anger.” If such is the case for those who transgress His will, how much more so for those who fulfill His will, that through repentance forgiveness and the revelation of the inner supernal will are drawn.

גם ענינו כי אדני על ذרך כי עתה הפליקה למן תורא
בדבור המתחיל שוכב ישראל, גם פרוש כי אדני, כי
הם י”ב בקר, אדני הוא בחרינה והם עליהם מלמצעלה,
וזהו ענינו יג עליון דסחרין לשושנה בזוהר ריש.
פָּרָשַׁת בְּרָאָשָׁית

וננו ענינו מלך ייחיד שמלכות דאצילותות נמשת עתיק
לבריאה, ועל יקי זה יקינה מלך ייחיד שמתתלה
המלכוות לקבל מעתקיך דאצילותות, וכמו שנותב באර
בדבור המתחיל כי אתה גרי בפרוש אروم מה אליך
המלך.

וננו מילג מדות קרחמים דאריך אנפינו דאצילותות,
ואמר כה יזכר נא עבודה ذכר באוני אדני הוא ענינו
צולם בלטש, כמו דבר באוני הפללה, שהוא בחרינה
הבטול בתקלית, וכמו שכתוב בחרינה וקולה לא יישמע

ואפשר לו מוד פרוש באוני אדני, כי הנה הפללות
מתעללות על ידי הפללאכים המקבלים אותו ומצלים
אותו, אבל בעשרה ימי תשובה שנא אמר דרשו את ה
בהמזאו אין אריך אלא שתקדוש ברוך הוא עצמו
מקבלו.

וזהו ענינו ויגש אליו יהודה שליא על ידי אמצעות
הפללאכים, ולא יזכר נא עבודה ذכר באוני אדני
מן מש, כי יהודה גדול כחו כוח האבר, שנא אמר בהם
בכל קראנו אליו מפש

ואל יחר אפק בעבודה הינו שישיה ומכל העון והפשע,
וזהו כי כמו קפוד כפרעה, כי פרעה ינתקתו מערף דאריך
אנפין, פרעה אותן הערך.

והוא על ذרך מה שנותב בא על פסוק בשלה פרעה
בענינו מה אריך אפיקים לפניו, ואם לעזורי רצונו כה
לעושי רצונו על אחת מה וכמה, שעיל ידי התשובה
וומשך הפליקה וגלו פנימיות רצון העליון

Temach Tzedek
Ohr HaTorah
Parshas Vayigash
וַיַּגַּשׁ אֶלְיוֹן יְהוּדָה

This is “for you are like Me,” the aspect of Israel, who are “like You,” “Let us make man in Our image, in Our likeness,” and as it is said, “Happy are you, Israel, who is like you.”

It is fitting that the revelation of abundant patience be drawn down to them, by an a fortiori argument from the level of Pharaoh. According to the simple meaning, Yehudah said that Yosef is esteemed by him like Pharaoh.

For Pharaoh said to Yosef, “Only the throne will I be greater than you.” The book Panim Yafot explains that all the ten sefirot from Chochmah downward were given to Yosef.

“And he proclaimed before him Avrech,” meaning Ab, that is Chochmah; the golden chain is Binah; garments of fine linen are the six attributes. Only the throne, the level of Keter, was above him.

In the attribute of kingship there are two levels: one, the exaltedness of the king and his elevation above the people; the second, the conduct of kingship with wisdom, understanding, and knowledge.

And with kindness and severity, “By justice a king establishes the land,” and “The word of the king is dominion.” These two levels correspond to Sovev Kol Almin and Memaleh Kol Almin.

As explained on “Take from yourselves a contribution.”

Accordingly Pharaoh said to Yosef, “Only the throne will I be greater than you,” meaning the exaltedness, Sovev Kol Almin.

Yosef begins from the level of Chochmah, the first revealed beginning of Memaleh Kol Almin. Therefore Yehudah said to Yosef, “For you are like Pharaoh.”

Although the root of Yosef’s kingship is from Chochmah, which is below Keter, he is esteemed by him like Pharaoh in the life of Keter.

For Chochmah is the revelation of the inner dimension, “From Chochmah Torah emerges,” and therefore study is great for it brings to action, even though the commandments have their root in Keter.

וזה כי כموך בבחינת ישראלי שהם כמוני, נטענה אֶתְנוּ בצלמנו כדמותנו, וכמו שכתוב אשראי ישראלי מי כמוני.

ראי שויומש להם התגלות אֶתְנוּ אֶתְנוּ אֶתְנוּ בקהל וחוֹמֶר מבחינת פרעה, לפי פשטו שאמר יוסף תשוב אצלו כפרעה.

פי הינה פרעה אמר לヨוסף רק הceptא אגדל מטה, ופרש בספר פנים יפות שככל העשור ספירות מחקמה ולמטה נמן לヨוסף.

ויארא לפניו אברה, אב הינו חכמה, רבי הנקב בינה, בגדי שלש ויק פוי, רק הceptא בבחינת כתר אגדל מטה.

והינו כי בבחינת מלכות יש ב’ מירגות, האחת רוממות המלך והתנשאות על העם, והשנית הונגתת האלוכה בחקמה בינה ודעתי.

ובחסד ובכורה למלך במשפט יעמיד ארץ ובר מלה ששלטון, וב’ בבחינות הבעל הוא ענין סובב כל עלמיין וממלא כל עלמיין.

וכמו שגניבאар בדבריו המתייחל קחו מאנכם תרומה, ועל דרך זה אמר לヨוסף רק הceptא אגדל מטה בבחינת רוממות והתנשאות הינו סובב כל עלמיין.

ויאוסף מתחילה מבחן חכמה ראשית הלאוי ד mammelot כל עלמיין, ולכו אמר יהודה לヨוסף כי כמוני כפרעה.

שאף על פי שישרש האלוכה דヨוסף הוא מבחן חכמה שלמלה מבחן כתר, תשוב הוא אצלו כפרעה בבחין כתר.

בי החקמה היא הבחינות בבחינת פנימיות, חכמה מנה נפקא אוריתא, ולכו פלמוד גדול שמאכיה לידי מעשה אף שהמצות שרשן מכתר פוי.

Temach Tzedek
Ohr HaTorah
Parshas Vayigash
וַיַּגַּשׁ אֶלְיוֹן יְהוּדָה

As explained on “My Sabbaths you shall guard,” the level of Sovev Kol Almin, and nevertheless “My Sanctuary you shall revere,” the level of Torah, Memaleh Kol Almin, because all is truly one.

[NOTE Summary:

The maamar opens with the Midrashic assertion that Yehudah attained kingship because in critical moments he spoke on behalf of his brothers and took responsibility for them. This is rooted in the concept of **ערבותה**, guarantorship, where Yehudah embodies the willingness to stand fully accountable for another, most explicitly when he guarantees Binyamin before Yaakov. Arvut is not a moral add-on but an ontological reality: all of Israel are one unified **קומה אֶחָד**, a single spiritual organism, like a body whose head and limbs are inseparably interdependent. When one limb is affected, the whole body feels it, and the head most intensely of all, because it contains the vitality of every limb.

From this foundation, the Tzemach Tzedek explains why Yehudah’s approach to Yosef is described as “**וַיַּגַּשׁ אֶלְיוֹן**,” an approach that parallels “**וְמֵשֶׁה נִגְשָׁה אֶל הַעֲרָפֶל**” This is not proximity in space but in essence: an approach that draws down **רְבִים** to achieve **מְחִילַת הַעֲוֹן**. “**אֶלְיוֹן**” is understood, based on the Sifri and the Pardes, as “to Him and not to His attributes,” meaning a turning to the very Atzmut of Or Ein Sof, beyond the sefirotic structure. This level is accessed through **קָרִיאַת שְׁמָעָה**, which even one whose Torah is his sole occupation must interrupt everything for, because it involves **מִסְרִוּת נֶפֶשׁ בְּאֶחָד**, total self-nullification into divine oneness.

The maamar further explains that “**אֶחָד בְּאֶחָד יָגַשְׁי**” signifies the unification of all levels through bittul, a process mirrored in teshuvah, defined as the restoration of **פְנִים בְּפְנִים** between the upper and lower realms. This is the inner meaning of Yom HaKippurim, “**לִפְנֵי הָתְפִלָּה**,” where cleansing comes from a place higher than judgment, from Keter itself. Yehudah’s approach activates this level because Malchut, his spiritual root, ultimately originates in Keter and can therefore draw from it when elevated through bittul and responsibility.

Yosef, identified as **צדיק יסוד עולם** and rooted in Chochmah, serves as the channel through which these supernal mercies flow. Although Pharaoh retains the “**כָּסָא**,” the dimension of transcendent exaltedness, Yosef governs all revealed sefirotic functioning. Yehudah therefore says “**כִּי בָמָזְכָּה כְּפָרְעָה**,” recognizing that revealed divine wisdom, Torah emerging from Chochmah, has the power to actualize even the will rooted in Keter, because “**כָּוֹלָא חָד**.” Through Torah, mitzvot, teshuvah, and arvut, the hidden becomes revealed, and the ultimate forgiveness and rectification are drawn down.

Practical Takeaway:

True leadership and spiritual power come not from dominance or distance, but from responsibility and self-nullification. When a person is willing to stand fully accountable for another, to carry their burden as their own, they access a deeper spiritual channel that reaches beyond judgment into mercy. In prayer and in life, the

וכמו שגנתקבָּאָר על פָּסּוֹק אֲתָּה שְׁבָתּוּמִי תַּנְשְׁמֹרוּ בְּחִינָת
 סּוּבָּב בְּלָעַלְמָיו, וְאַף עַל פִּי כֵּן וּמְקֻדְשֵׁי תִּירְאֵו בְּחִינָת
 תּוֹרָה מִמְלָא בְּלָעַלְמָיו, מִשּׁוּם זְכוּלָא חָד.

Temach Tzedek

Ohr HaTorah

Parshas Vayigash

וַיַּגַּשׁ אֶלְיוֹן יְהוּדָה

most transformative approach is not to negotiate with outcomes, but to approach God with sincerity, humility, and total alignment, trusting that from that place, healing and forgiveness naturally flow.

Chassidic Story:

It is told that during a communal crisis, a prominent Chassid once approached his Rebbe seeking guidance. The issue involved failures of others, and the Chassid wished to know how to defend himself. The Rebbe listened quietly and then said: “If you want justice, speak of facts. If you want salvation, take responsibility.” The Chassid accepted the rebuke, shouldered blame that was not technically his own, and committed himself to repairing the situation. In time, the crisis dissolved, and not only was peace restored, but the Chassid himself emerged transformed, with deeper humility and inner strength. Those who had faltered were uplifted alongside him. This embodied the teaching of Yehudah: by approaching with responsibility and bittul, one awakens a level of mercy that repairs all involved.

END NOTE]